

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 15.

Den 11 April 1926.

54:e årg.

Ungdom.

Ett litet trosvittne.

Lilla Zarruhi vandrade trött och törstig den heta, dammiga vägen framåt. Hon hade liksom alla andra i den armeniska staden Biledjik-Broussa blivit bortjagad av de råa muhammedanska soldaterna. Där fanns i det långa tåget mödrar, som buro sina späda barn och gamla kvinnor med tunga bördor på ryggen, och små flickor, som hade all möda att kunna hålla jämna steg med de vuxna. Själv hade Zarruhi mistat både far och mor. När och på vad sätt skulle denna hemiska vandring taga slut? Hon höll nära på att brista i gråt; men då hennes lilla lekkamrat Sira snubblade över en stor sten, hukade hon sig ner, räckte handen åt henne och viskade:

Zarruhis hals var torr och hes, men hon började berätta en riktigt lång berättelse, som hon hade hört av sin mor, om några modiga män, som hade uthärdat alla lidanden och plågor hellre än att förneka Kristus och bliva muhammedaner. På detta sätt gick eftermiddagen utan att de trötta vandrarna dock kommo till någon källa. Det blev mörkt, och de kröpo samman och visste icke, vad de skulle göra. De voro alldeles vid ökenranden; skulle de gömma sig bakom de stora klipporna, eller skulle de treva sig vidare fram för att söka efter vatten? Plötsligt hörde de vilda rop bakom sig.

— Araberna, mumlade de alla förskräckta.

Zarruhi grep tag i Sira och Martha och ville springa bort med dem. Men det var redan för sent. Ryttarskaran var redan

Segrarens hemkomst.

— Upp igen! Var inte rädd! Vi komma nog snart till en dal med en frisk källa, där vi kunna vila oss i natt.

— Jag vill träffa mor, snyftade den lilla.

Zarruhi förstod henne så väl. Huru längtade hon inte själv efter sin kära mor, men hon försökte bemästra sig och viskade:

— Vi måste vara modigal! Så kommer det nog en dag, då vi ska möta våra mödrar i den vackra himmel, där den gode Jesus bor.

Sira kände sig tröstad, och de skyndade åter framåt för att upphinna Martha, en kraftig liten tös, tillsammans med vilken de hade lekt många gånger i byn.

— Låt oss tre hålla ihop, sade Zarruhi och tillade tankfullt: Så kommer det kanhända en dag, då vi kunna komma hem igen.

— Berätta något för oss, bådo Sira och Martha, så glömma vi, att vi äro trötta.

över dem under skrik och rop och med hårda ansikten och vilda ögon. Många blevo omkullridna, medan andra sprungo hit och dit. Zarruhi blev omkullkastad och kunde sedan icke minnas annat än att Sira och Martha hade slitits ifrån henne, samtidigt som en lång arab lutade sig ned från sin häst och tog tag i hennes armar.

— Hejsan! ropade han, här fångar jag en liten kristen.

Och det hjälpte inte, hur mycket än Zarruhi stretade emot. Han lyfte upp henne och satte henne framför sig på hästen och galopperade i väg in i mörkret. Aldrig i sitt liv hade Zarruhi varit så förskräckt. Hon mindes allt det fruktansvärda hon hade hört berättas om muhammedanerna och skalv så att tänderna skullrade i munnen på henne. Hon slöt ögonen och beredde sig på döden.

Till sist nådde de en eländig by, där de vilda hundarna tjöto på de mörka, krokiga gatorna. Zarruhi lyftes av hästen och kastades in i ett smutsigt hus, där snart en samling råa, grymma människor stodo och beskådade henne.

Förtvivlad böjde hon sina knän och bad högt:

— Ack, Jesus, hjälp mig!

Araberna logo, och en gammal man med ett långt, vitt skägg ristade ett kors på det smutsiga golvet, trampade på det och sade:

— Gör efter detta, så är du icke längre

— Vi ska nog knäcka hennes mod, sade de. När hon ser, att vi låta henne ligga utan föda, skall hon nog bli muhammedan för att rädda sitt liv.

Då de emellertid kommo tillbaka till henne under natten och funno henne lika ståndaktig, blevo de alldeles rasande. Bland andra misshandlingar bundo de hennes händer och fötter och tatuerade henne i ansiktet genom att genomborra hennes hud med vassa nålar, doppade i bläck.

— Nu är du märkt som en slav, ropade de, försök dig bara icke på att springa

En undersökning.

en kristen. Om du vill bliva en muhammedan, skola vi icke göra dig något illa.

Ett ögonblick blickade Zarruhi på de hårda ansiktena. Hon var nu icke så rädd längre, sedan hon hade bett till Gud. Dödade de henne, skulle hon komma till den sköna himmel, där hennes mor var.

— Skynda dig! mumlade den gamle mannen.

Då kom det en förunderlig kraft över Zarruhi. Hon knöt samman sina små händer och med flammande ögon ropade hon:

— Jag är en kristen.

De pinade och plågade henne nu hela aftonen. Men hon var ståndaktig. Då gingo de sin väg och låto henne ligga där ensam utan vatten eller föda.

bort, ty då slå vi ihjäl dig, när vi få tag på dig.

Stackars Zarruhi måste nu arbeta hårt med att bära ved och vatten från en grannby samt passa ett barn i sin arabiske herres hus. Och trots det hon gjorde sitt bästa, fick hon blott slag och sparkar till lön och måste tigga sin föda. Och när ingen ville ge henne något, måste hon ut och söka efter rötter och örter, medan de vilda hundarna nafsade efter henne och de arabiska barnen gjorde narr av henne. Vissa tider var hon rädd att gå ut och kunde då ligga vaken om natten av svält i sitt hörn, tänkande på hemmet i Biljedjik-Broussa och på sina lekkamrater Sira och Marta. Hon ångrade ej, att

hon hade nekat bli muhammedan. Men hon undrade, vad hennes vänner skulle säga, om de sågo henne med de otäcka tatueringarna i ansiktet. Kanske de skulle springa sin väg och ej längre vilja kännas vid henne.

(Forts.)

Lilla Annas skäl eller underbar kärlek.

Lilla Anna satt stilla och lekte,
Medan mamma i fred satt och skrev,
Och sin docka hon kärvänligt smekte.
Snart det färdigt dock var, mammas brev.

”Ja, nu får du väl väsnas och smälla
Och rumstera hur mycket du vill”,
Sade mamma. Men Anna, den snälla,
Fort i famnen på mor löpte till.

Sina armar hon slog i detsamma
Om sin moder och sade: ”Jag vill
Allt så innerligt älska dig, mamma”. —
”Tack, mitt barn, hur kan det komma till?”

”Jó se, dockan min kärlek besvarar
Ej ett grand. Men jag har än ett skäl,
Att min kärlek till dig jag bevarar.
Och om dig blott jag tänker så väl”.

”Lilla Anna, vad skäl kan det vara,
Att jag får sådan kärlek av dig?”
”Ack jo, innan jag kunde besvara
All din kärlek, du älskade mig”.

Så har Jesus just älskat oss alla,
Innan vi ens förstodo hans namn,
Därför borde av kärlek vi falla
Varmt tillbedjande uti hans famn.

B. E. T.

Segrarens hemkomst.

Tydliggen återgiver denna bild ett triumftåg i någon av forntidens städer, antagligen Rom. Under sin månghundraåriga storhetstid såg denna stad nästan oräkneliga triumftåg, av vilka somliga voro av sådan art, att historien talar om dem ännu i dag. Ett sådant var till exempel det triumftåg, som foljde efter det att romarna besekrat judarna och förstört Jerusalem. Ännu i dag

finnes den mäktiga triumfbåge, som Roms folk och senat lät uppresa till minne av detta segertåg. Och i bild ser man där segertecknen, som buros i tåget, bland annat synes den sjuarmade gyllene ljusstaken.

Denna triumfbåge, som bär Titus namn, är en väldig predikan i sten om sanningen i Herrens ord.

Bilden här ovan vill vara för oss alla en påminnelse, att efter jordens kamp och möda väntar oss intåget i Guds eviga stad, om vi kämpa den goda kampen, behålla tron och förbliva trogna intill jordelivets slut.

En undersökning.

Karo hade ett väldigt bestyr med det där underliga djuret, som han plötsligen träffat på. Han kunde rakt inte begripa vad det var för en besynnerlig varelse, som emellanåt rörde sig, men som sedan låg där orörlig och oberörd inför Karos alla anfall och försök att rubba densamma. Han blev riktigt ivrig, men hans iver gjorde inte det allra minsta intryck på sköldpaddan, ty det sällsamma djuret var en sådan. Även de båda kattungarna voro ytterst intresserade av Karo och sköldpaddan. Kanske de dock tyckte, att den sistnämnda var för lugn, medan Karo föreföll att vara allt för ivrig.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 18 april.

Kärleken, Guds rikes lag.

Luk. 6: 27—31.

Tänkespråk: Kärleken gör intet ont mot nästan; alltså är kärleken lagens uppfyllelse. Rom. 13: 10.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningssällskapets textlista:

Måndag:	Joh. 20: 11—18.
Tisdag:	Joh. 20: 19—31.
Onsdag:	Joh. 21: 15—25.
Torsdag:	Jer. 31: 1—9.
Fredag:	Rom. 8: 31—39.
Lördag:	2 Joh. 1—13.
Söndag:	Luk. 6: 27—31.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1926